

31

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 stycznia 1964 r.

w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej instytucji naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytucjach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) oraz § 15 ust. 2 i § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie gospodarki finansowej instytucji naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 49, poz. 275) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy wstępne.

§ 1. Jeżeli przepisy niniejszego zarządzenia nie stanowią inaczej, przepisy zarządzenia stosuje się do instytucji naukowo-badawczych prowadzących gospodarkę finansową na zasadach obowiązujących zakłady budżetowe oraz według zasad rozrachunku gospodarczego — określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie gospodarki finansowej instytucji naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 49, poz. 275), zwanym dalej „rozporządzeniem”.

II. Sporządzanie, zatwierdzanie i wykonywanie planów finansowych.

§ 2. 1. Plan finansowy instytucji będącego zakładem budżetowym obejmuje wpływy i wydatki kasowe. Plan obejmuje całokształt działalności instytucji, z wyjątkiem inwestycji i kapitalnych remontów, które finansowane są z budżetu w trybie określonym dla inwestycji jednostek budżetowych.

2. Klasyfikację wpływów i wydatków instytucji będącego zakładem budżetowym określają odrębne przepisy. Wzór planu finansowego określa nota budżetowa.

3. Właściwy minister może dla celów pomocniczych i analitycznych rozszerzyć klasyfikację, o której mowa w ust. 2, w drodze podziału poszczególnych paragrafów na pozycje oraz wprowadzić do klasyfikacji wydatków podział na rozdziały, określające szczegółowe zadania lub ich grupy bądź komórki organizacyjne instytucji. W sprawozdaniach składanych przez instytucję obowiązuje klasyfikacja ogólna.

§ 3. 1. Plan finansowy instytucji, działającego według zasad rozrachunku gospodarczego, sporządza się w formie bilansu dochodów i wydatków; plan powiązany jest z budżetem:

- 1) po stronie dochodów dotacjami na:
 - a) pokrycie strat,
 - b) sfinansowanie wzrostu środków obrotowych,
 - c) zasilenie funduszu inwestycyjno-remontowego;
- 2) po stronie wydatków wpłata:
 - a) części nadwyżki finansowej,
 - b) nadwyżki środków obrotowych,
 - c) części amortyzacji.

2. Plan finansowy nie obejmuje nakładów na budownictwo inwestycyjne, które są finansowane z budżetu w trybie określonym dla inwestycji jednostek budżetowych; nie dotyczy to drobnych robót budowlano-montażowych, o których mowa w § 15 ust. 1 rozporządzenia.

3. Działy i pozycje dochodów i wydatków instytucji działającego według zasad rozrachunku gospodarczego określa załącznik do niniejszego zarządzenia. Wzór planu finansowego określa nota budżetowa.

§ 4. Plan finansowy instytucji obejmuje jego dochody i wydatki oraz pozostałości środków na początek i koniec roku, nie wyłączając kwot dotyczących działalności finansowanej dotychczas w formie środków specjalnych lub gospodarstw pomocniczych.

§ 5. 1. Właściwy minister zatwierdza zbiorcze plany finansowe instytucji oraz jednostkowe plany finansowe instytucji bezpośrednio mu podległych — na podstawie wskaźników narodowego planu gospodarczego oraz kwot dochodów i wydatków budżetu — w trybie i terminach przewidzianych dla zatwierdzania planów finansowych. Jednostkowe plany finansowe pozostałych instytucji zatwierdza kierownik jednostki nadrzędnej na podstawie zatwierdzonych przez ministra zbiorczych wskaźników finansowych.

2. W razie niezatwierdzenia przez ministra zbiorczego planu finansowego instytucji (ust. 1) przed początkiem roku budżetowego, kierownik jednostki nadrzędnej nad instytucją zatwierdza jego plan finansowy wstępnie na podstawie przewidywanego wykonania planu za rok ubiegły i uznanych za niezbędne potrzeb instytucji na rok objęty planem.

3. Zatwierdzenie wstępne (ust. 2) utrzymuje moc do chwili zatwierdzenia ostatecznego, nie dłużej jednak niż 21 dni od zatwierdzenia przez ministra planu zbiorczego.

§ 6. 1. Właściwy oddział Narodowego Banku Polskiego, na podstawie zarządzenia ministra przewidzianego w § 3 rozporządzenia, otwiera rachunek bankowy instytucji. Podstawą do przyjmowania na ten rachunek wpłat i dokonywania z tego rachunku wypłat jest zatwierdzony jednostkowy plan finansowy instytucji.

2. Środki funduszu inwestycyjno-remontowego instytucji działających według zasad rozrachunku gospodarczego są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym.

§ 7. 1. Wypłaty z rachunku bankowego instytucji są ograniczone wysokością sum zgromadzonych na rachunku.

2. Wydatki instytucji będącego zakładem budżetowym nie mogą przekraczać kwot ustalonych w poszczególnych paragrafach.

§ 8. Właściwy oddział Narodowego Banku Polskiego czuwa nad tym, aby wypłaty z rachunku bankowego instytucji, przeznaczone na osobowy i bezosobowy fundusz płac, nie przekraczały sum zatwierdzonych na ten cel w planie finansowym, a ponadto, aby wydatki instytucji będącego zakładem budżetowym nie przekraczały ogólnej sumy wydatków przewidzianych w planie finansowym.

§ 9. 1. Zmiany w planach finansowych instytucji, polegające na zwiększeniu dotacji z budżetu, mogą być dokonane dopiero po wprowadzeniu odpowiednich zmian w budżecie.

2. Kierownik instytutu będącego zakładem budżetowym uprawniony jest do dokonywania w zatwierdzonym planie finansowym zmian, polegających na:

- 1) zwiększeniu wydatków w poszczególnych paragrafach w przypadku, gdy znajdują one pokrycie w ponadplanowych wpływach,
- 2) przeniesieniach pomiędzy poszczególnymi paragrafami wydatków,

pod warunkiem że nie spowoduje to zwiększenia osobowego i bezosobowego funduszu plac oraz zmniejszenia planowanej pozostałości środków finansowych na koniec roku.

3. Minister i kierownik jednostki sprawującej bezpośredni nadzór nad instytutami będącymi zakładami budżetowymi mogą dokonywać przesunięć funduszu plac i zmiany pozostałości środków finansowych na koniec roku między jednostkowymi planami finansowymi objętymi zbiorczym planem finansowym.

§ 10. Instytut działający według zasad rozrachunku gospodarczego dokonuje wpłat do budżetu lub na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego części nadwyżki finansowej oraz wpłat do budżetu nadwyżek środków obrotowych — w ciągu 10 dni od daty zatwierdzenia bilansu za rok ubiegły. Wpłaty do budżetu odpowiedniej części amortyzacji następują zgodnie z przepisem § 21 ust. 2.

§ 11. Ministerstwa oraz inne jednostki posiadające w budżecie odrębną część opracowują zbiorcze plany finansowe instytutów będących zakładami budżetowymi i zbiorcze plany finansowe instytutów działających według zasad rozrachunku gospodarczego. Plany finansowe załącza się do projektu budżetu.

III. Fundusz statutowy i normowanie środków obrotowych w instytutach działających według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 12. 1. Instytut posiada fundusz statutowy, który powinien równać się wartości przydzielonych mu środków trwałych oraz normatywu środków obrotowych.

2. Na sfinansowanie ponadnormatywnego stanu środków obrotowych oraz na należności od zleceńodawców instytut może zaciągać kredyty bankowe we właściwym oddziale Narodowego Banku Polskiego.

§ 13. 1. Fundusz statutowy instytutu podlega zwiększeniu o:

- 1) wartość inwestycji zakończonych, przejętych do eksploatacji,
- 2) wartość zakończonych remontów kapitalnych środków trwałych,
- 3) wartość nieodpłatnie przejętych środków trwałych,
- 4) równowartość środków otrzymanych z budżetu na sfinansowanie wzrostu normatywów środków obrotowych.

2. Fundusz statutowy instytutu ulega zmniejszeniu o:

- 1) kwoty okresowego umarzania środków trwałych,
- 2) wartość środków trwałych postawionych w stan likwidacji,
- 3) wartość nieodpłatnie przekazanych środków trwałych,
- 4) równowartość środków wpłaconych do budżetu tytułem nadwyżki środków obrotowych (zmniejszenie normatywu).

3. Poza przypadkami określonymi w ust. 1 i 2 fundusz statutowy instytutu może ulegać zwiększeniu lub zmniejsze-

niu w wyniku przeszacowania środków trwałych i obrotowych na skutek urzędowej zmiany cen oraz w innych przypadkach określonych odrębnymi przepisami.

§ 14. 1. Instytut obowiązany jest sporządzać plan normatywów środków obrotowych; plan ten stanowi część składową planu finansowego.

2. Normatywy środków obrotowych powinny określać ekonomicznie uzasadnioną wielkość tych środków, niezbędną do zapewnienia ciągłości działania instytutu.

3. Suma wartości normatywów poszczególnych składników środków obrotowych stanowi ogólny normatyw środków obrotowych, określający stałe potrzeby instytutu w zakresie środków normowanych.

§ 15. Instytut ustala wysokość normatywu środków obrotowych po zasięgnięciu opinii właściwego oddziału Narodowego Banku Polskiego; w tym samym trybie następuje zmiana wysokości normatywu. Spory w tym zakresie rozstrzyga jednostka nadrzędna instytutu w porozumieniu z centralą Narodowego Banku Polskiego.

§ 16. 1. Normatywy ustala się dla następujących składników środków obrotowych:

- 1) zapasy materiałów z podziałem na:
 - a) materiały,
 - b) przedmioty nietrwale w użytkowaniu;
- 2) zapasy produkcyjne z podziałem na:
 - a) prace w toku,
 - b) wyroby gotowe;
- 3) koszty przyszłych okresów.

2. Instytut w porozumieniu z właściwym oddziałem Narodowego Banku Polskiego i za zgodą jednostki nadrzędnej może dokonać zmian w składnikach środków obrotowych, o których mowa w ust. 1, a w szczególności może dokonać dalszego podziału tych składników.

§ 17. 1. Normatywy oblicza się na początek i koniec roku oraz na koniec I, II i III kwartału. Normatyw na początek roku przyjmuje się w wysokości normatywu na koniec roku ubiegłego.

2. Podstawą do ustalenia normatywu na koniec roku są planowane rozmiary działalności instytutu w IV kwartale. Normatywy na koniec I, II i III kwartału ustala się na podstawie planowanych rozmiarów działalności w tych kwartałach, z tym że normatywy te powinny mieścić się w granicach normatywów na początek i na koniec roku.

§ 18. 1. Przy ustalaniu normatywów dla poszczególnych składników środków obrotowych obowiązują następujące zasady:

- 1) normatyw zapasów materiałów oblicza się dzieląc wartość planowanego zużycia tych zapasów w danym okresie przez ilość dni tego okresu i mnożąc otrzymany wynik przez wskaźnik w dniach; wskaźnik w dniach powinien wynikać z techniczno-ekonomicznych warunków pracy instytutu i uwzględniać w szczególności wielkość niezbędnego zapasu rezerwowego, możliwości zaopatrzeniowe, częstotliwość dostaw, ekonomicznie uzasadnioną wielkość jednorazowej dostawy;
- 2) normatyw wyrobów gotowych oblicza się dzieląc planowany koszt wyrobów wytworzonych w danym okresie przez ilość dni tego okresu i mnożąc przez wskaźnik w dniach; wskaźnik w dniach powinien odpowiadać

przeciętnemu okresowi czasu, jaki upływa od chwili wytworzenia wyrobów do momentu ich sprzedaży; wskaźnik ten ustala się biorąc pod uwagę w szczególności czas potrzebny na skompletowanie zamówień, częstotliwość wysyłek, czas potrzebny na dokonanie odbioru;

3) normatyw kosztów przyszłych okresów przyjmuje się w wysokości planowanego ich stanu na koniec okresu z uwzględnieniem obowiązujących terminów ich rozliczania.

2. Jednostka nadrzędna ustala zasady obliczania normatywu prac w toku.

IV. Amortyzacja środków trwałych i zasady jej rozliczania w instytucjach działających według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 19. 1. Instytut dokonuje odpisów amortyzacji środków trwałych na zasadach określonych dla przedsiębiorstw państwowych.

2. Odpisy amortyzacyjne obciążają koszty działalności instytutu.

§ 20. 1. Sumę odpisów amortyzacyjnych dzieli się na część przeznaczoną na fundusz inwestycyjno-remontowy instytutu i część przekazywaną do budżetu.

2. Podział amortyzacji na część przeznaczoną na fundusz inwestycyjno-remontowy i na część podlegającą przekazaniu do budżetu określają wskaźniki procentowe ustalone dla rocznych planów finansowych, na podstawie ustalonego przez Ministra Finansów dla resortu wskaźnika globalnego.

3. Przy ustalaniu wskaźników podziału amortyzacji uwzględnia się:

- 1) pozostałość środków funduszu inwestycyjno-remontowego z lat ubiegłych, przypadająca na fundusz część nadwyżki finansowej za rok ubiegły oraz przewidywane wpływy na fundusz, pochodzące z likwidacji środków trwałych i innych źródeł określonych odrębnymi przepisami,
- 2) potrzeby w zakresie sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów.

4. Jeżeli cała suma amortyzacji powiększona o inne planowane wpływy nie wystarcza na sfinansowanie planowanych inwestycji i kapitalnych remontów, fundusz inwestycyjno-remontowy może być zasilony dotacją z budżetu.

§ 21. 1. Instytut dokonuje wpłat amortyzacji w wysokości wynikającej z faktycznej sumy odpisów amortyzacyjnych oraz ustalonego w planie wskaźnika procentowego.

2. Wpłaty amortyzacji na fundusz inwestycyjno-remontowy i do budżetu dokonywane są w trybie i terminach określonych przepisami w sprawie odprowadzania i rozliczania amortyzacji oraz odprowadzania dochodów z likwidacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych.

V. Kalkulacja kosztów prac i rozliczenia za prace.

§ 22. 1. Instytut będący zakładem budżetowym sporządza kalkulację wstępną oraz kalkulację wynikową:

- 1) odrębnie — dla każdej ważniejszej pracy lub dla grupy prac,
- 2) łącznie — dla pozostałych prac.

2. Prace lub grupy prac bądź kryteria wyboru tych prac (grup prac), co do których istnieje obowiązek odrębnego sporządzania kalkulacji, określają właściwi ministrowie.

§ 23. 1. Instytut działający według zasad rozrachunku gospodarczego sporządza kalkulację wstępną i wynikową dla poszczególnych prac lub ich grup, objętych planem prac instytutu.

2. Prace planowe, dla których wymagana jest odrębna kalkulacja, określa każdorazowo jednostka nadrzędna.

§ 24. Obowiązek odrębnego sporządzania kalkulacji wstępnej i kalkulacji wynikowej dla każdej pracy dotyczy wszystkich prac, dla których nie ustalono cen w trybie obowiązujących przepisów, a które wykonywane są przez instytut na podstawie umowy-zleczenia. Kalkulacja stanowi w tych przypadkach podstawę do ustalenia cen, o których mowa w § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia.

§ 25. Jeżeli nie można opracować szczegółowej kalkulacji wstępnej, można ją zastąpić kalkulacją orientacyjną, opartą na danych szacunkowych.

§ 26. Dla prac wykonywanych w terminie wykraczającym poza jeden rok kalendarzowy w kalkulacji wstępnej i wynikowej wyodrębnia się koszty dotyczące pierwszego roku wykonywania pracy i poszczególnych lat następných.

§ 27. 1. Kalkulację wstępną i kalkulację wynikową sporządza się w następującym układzie:

- 1) wynagrodzenia bezpośrednie,
- 2) koszty specjalne,
- 3) koszty ogólne.

2. Przy pracach, których wykonanie wymaga zużycia znacznej ilości materiałów albo też kosztownych części pochodzących z zakupu (np. przy budowie prototypów nowych maszyn i urządzeń, przy próbach i doświadczeniach), w kalkulacji należy wydzielić pozycję „Materiały bezpośrednie”.

3. Instytuty posiadające kilka zakładów (komórek równorzędnych), różniących się w sposób zasadniczy warunkami pracy i wysokością kosztów utrzymania, powinny sporządzać kalkulację wstępną z podziałem kosztów ogólnych na:

- 1) koszty zakładowe,
- 2) koszty ogólne instytutu.

§ 28. 1. Do wynagrodzeń bezpośrednich zalicza się płace objęte osobowym funduszem płac, składki na ubezpieczenia społeczne i nagrody pracowników instytutów, dające się w sposób bezpośredni powiązać z określonymi pracami (grupami prac).

2. Do kosztów specjalnych zalicza się inne — poza wynagrodzeniami i materiałami bezpośrednimi — koszty związane bezpośrednio z wykonywaniem określonych prac (grup prac) i wywierające istotny wpływ na wysokość całkowitego kosztu ich realizacji; do kosztów tych zalicza się w szczególności koszty nabycia specjalnej aparatury, koszty usług obcych, wynagrodzenia zaliczane do bezosobowego funduszu płac.

3. Do kosztów ogólnych zalicza się pozostałe koszty instytutu, związane z jego działalnością statutową; koszty ogólne rozlicza się według poszczególnych prac (grup prac) proporcjonalnie do ilości godzin zużytych na wykonanie tych prac.

4. W razie podziału kosztów ogólnych na koszty zakładowe i koszty ogólne instytutu koszty zakładowe obejmują:

mają ogólne koszty działalności poszczególnych zakładów. Koszty zakładowe rozlicza się według tematów prac (grup prac) i według zakładów proporcjonalnie do ilości godzin pracy zużytych w danym zakładzie. Pozostałe koszty ogólne rozlicza się zgodnie z ust. 3.

§ 29. Instytut prowadzi ewidencję faktycznej ilości godzin pracy zużytych przy wykonaniu poszczególnych prac (grup prac). Podstawą ewidencji są miesięczne karty robocze, prowadzone dla poszczególnych pracowników (zespołów) będących bezpośrednimi wykonawcami prac. Wzory kart roboczych oraz zasady ich prowadzenia ustalają ministerstwa lub z ich upoważnienia jednostki nadrzędne.

§ 30. 1. Za prace wykonywane na podstawie umów lub zleceń instytut rozlicza się z zamawiającym na podstawie faktury po cenach ustalonych zgodnie z § 12 rozporządzenia. Instytut może wystawiać fakturę po zakończeniu całości pracy lub przewidzianego zleceniem (umową) jej etapu.

2. Za prace planowe (§ 5 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 2 rozporządzenia) instytut rozlicza się po cenach ustalonych zgodnie z § 12 rozporządzenia, z tym że instytut będący zakładem budżetowym rozlicza się na podstawie faktury lub na podstawie sprawozdań określonych w § 5 ust. 3 rozporządzenia, a instytut działający według zasad rozrachunku gospodarczego — na podstawie faktury.

3. Faktury za prace planowe mogą obejmować całość pracy lub określony jej etap (faktura częściowa). Można również wystawiać faktury okresowe, obejmujące faktyczne koszty poszczególnych prac (grup prac) za ostatni okres.

4. Warunkiem wystawienia faktury końcowej bądź częściowej jest odbiór pracy lub jej etapu, dokonany w sposób określony w umowie albo w odrębnych przepisach. Do faktur okresowych dołącza się opis stanu poszczególnych prac; niezależnie od faktur okresowych, po całkowitym zakończeniu pracy i jej odbiorze, wystawia się fakturę końcową.

§ 31. Przepisy §§ 24—30, dotyczące sporządzania kalkulacji kosztów prac i rozliczeń za prace wykonywane na zlecenie zamawiającego, stosuje się również do instytutów będących jednostkami budżetowymi. Właściwy minister może wprowadzić obowiązek stosowania przepisu § 29 w instytutach będących jednostkami budżetowymi również do wyko-

nywanych przez nie wszystkich lub niektórych prac planowych.

VI. Przepisy końcowe.

§ 32. Oddziały Narodowego Banku Polskiego mogą udzielać instytutom będącym zakładami budżetowymi w uzasadnionych przypadkach kredytu na przejściowe sfinansowanie zapasów materiałowych oraz robót w toku, związanych z wykonywaniem określonych prac o długim cyklu realizacji dla zlecającego nie będącego jednostką nadrzędną instytutu. Szczegółowe warunki oraz tryb korzystania z kredytu określa Prezes Narodowego Banku Polskiego.

§ 33. Instytuty działające według zasad rozrachunku gospodarczego prowadzą księgowość zgodnie z przepisami określającymi plany kont dla jednostek gospodarki społecznej oraz zasady prowadzenia przez nie księgowości. Sprawozdania finansowe sporządza się według zasad określonych odrębnymi przepisami.

§ 34. 1. Instytuty, które będą obowiązywały zasady gospodarki finansowej zakładów budżetowych lub zasady rozrachunku gospodarczego, z chwilą wejścia w życie tych zasad (§ 3 rozporządzenia) obowiązane są w zakresie prac pozostających do wykonania, a nie podlegających rozliczeniu na podstawie umów lub zleceń jednostki nadrzędnej:

- 1) przeprowadzić inwentaryzację prac pozostających do wykonania,
- 2) ustalić zakres rzeczowy oraz przewidywane koszty tych prac,
- 3) zakwalifikować za zgodą jednostki nadrzędnej poszczególne prace do prac wykonywanych na podstawie umowy lub zlecenia albo do prac planowych (§ 5 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 2 rozporządzenia).

2. Instytuty, które będą działać według zasad rozrachunku gospodarczego, rozliczą się z budżetem z tytułu nadwyżek lub niedoborów środków obrotowych według stanu na dzień, w którym nastąpi zmiana zasad gospodarki finansowej.

§ 35. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1964 r. (poz. 31).

DZIAŁY I POZYCJE PLANU FINANSOWEGO INSTYTUTU DZIAŁAJĄCEGO WEDŁUG ZASAD ROZRACHUNKU GOSPODARCZEGO

Poz.	Dochody	Poz.	Wydatki
I. Rentowność.			
1	Sprzedaż prac i usług w tym: prace sfinansowane z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego jednostek resortu	1	Koszt własny sprzedaży prac i usług w tym: prace sfinansowane z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego jednostek resortu
2	Pozostała sprzedaż	2	Koszt własny pozostałej sprzedaży
3	Dochody z działalności	3	Koszty działalności pozaoperacyjnej
4	Ogółem dochody	4	Ogółem koszty
5	Strata	5	Nadwyżka finansowa

Poz.	Dochody	Poz.	Wydatki
II. Rozliczenie wyników.			
1	Nadwyżka finansowa	1	Strata
2	Dotacją z budżetu na pokrycie straty	2	Wpłata części nadwyżki finansowej na fundusz inwestycyjno-remontowy
		3	Wpłata części nadwyżki finansowej na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego
		4	Wpłata części nadwyżki finansowej do budżetu
III. Rozliczenie środków obrotowych.			
1	Zmniejszenie normatywu środków obrotowych	1	Zwiększenie normatywu środków obrotowych
2	Dotacja z budżetu na sfinansowanie wzrostu środków obrotowych	2	Wpłata do budżetu nadwyżek środków obrotowych
IV. Rozliczenia z budżetem.			
1	Dotacja na pokrycie strat	1	Wpłata części nadwyżki finansowej do budżetu
2	Dotacja na sfinansowanie wzrostu środków obrotowych	2	Wpłata do budżetu nadwyżek środków obrotowych
3	Dotacja zasilaająca fundusz inwestycyjno-remontowy	3	Wpłata części amortyzacji
4	Saldo (różnica między wpłatami i dotacjami)	4	Saldo (różnica między dotacjami i wpłatami)

Uwaga: Do planu finansowego dołącza się specyfikację kosztów w następującym układzie:

1. Osobowy fundusz płac
2. Składki na ubezpieczenia społeczne.
3. Bezosobowy fundusz płac
4. Nagrody i inne wynagrodzenia nie objęte funduszem płac.
5. Stypendia naukowe.
6. Materiały i energia.
7. Aparaty i przyrządy specjalne.
8. Amortyzacja.
9. Usługi obce.
10. Podróże służbowe i przeniesienia.
11. Pozostałe koszty.